

Arrest

nr. 207 524 van 3 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KIRSZENWORCEL
Louizalaan 207/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Stad NINOVE, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE VOORZITTER VAN DE IISZ KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Burgemeester van de Stad Ninove tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KIRSZENWORCEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juli 2017 wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, een aankomstverklaring uitgereikt, stellende dat zij in België is aangekomen op 30 juni 2017.

Op 30 augustus 2017 dient de verzoekende partij een verklaring tot wettelijke samenwoning met mevrouw A.C.Z.P. in bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Ninove. De registratie ervan wordt uitgesteld opdat het parket een onderzoek kan voeren of aan alle wettelijke voorwaarden inzake de wettelijke samenwoning is voldaan.

Op 31 augustus 2017 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. De geldigheidsduur van het bevel wordt herhaaldelijk verlengd, uiteindelijk tot 31 januari 2018, omwille van het lopende onderzoek naar de wettelijke samenwoning.

Op 22 januari 2018 verstrekt het parket een positief advies met betrekking tot de registratie van de ontvangen verklaring tot wettelijke samenwoning.

Op 31 januari 2018 wordt overgegaan tot de registratie van de wettelijke samenwoning.

Ook 31 januari 2018 biedt de verzoekende partij zich eveneens aan bij het gemeentebestuur van Ninove met het oog op een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Eveneens op 31 januari 2018, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de verwerende partij de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 12 bis, §§ 3f 3bis of 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, § 1, derde lid. of artikel 26/1, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Naam : B. (...)

Voorna(a)m(en) : A. (...)

Nationaliteit: Angola

Geboortedatum ; (...)/ 1981

Geboorteplaats : Cabinda (Angola)

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te f verklaart te verblijven te : (...)

heeft zich op 31/01/2018 (dag/maand/jaar) aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, - bet verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet af te documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12bis, §§ 1 en 3, van. de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk: Betrokkene is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocument.”

Op 29 maart 2018 verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissing van 31 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten bij arrest nr. 201 870.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 12bis, §7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 41, §2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van “de omzendbrief van 17 september 2013”, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in

de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Art 12 bis VW §1,2° stelt dat In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

Verzoeker had alle bewijzen en visum maar door het uitstel van ondertekening was zijn visum niet meer geldig ! De beslissing werd niet op afdoende wijze genomen.

De bijlage 15 ter is een modelformulier. Als de gemeente louter schrijft "is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten " op de beslissing zonder bijkomende uitleg, dan is dat niet aanvaardbaar.

Zonder uitleg kan men onmogelijk weten waarom de documenten die hij voorlegde onvoldoende zijn. Op deze zin wordt ook op n°3 onderaan vermeldt: "De ontbrekende documenten vermelden". Die zijn ook niet vermeld.

Het dossier werd ook niet zorgvuldig onderzocht. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128 424).

Bovendien hebben verzoeker en zijn partner 2 minderjarige kinderen samen.

Op 18/09/2017 werd er een Bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekend. Dit beslissing dd. 31/08/2017 werd tot 4 maal verlengd (zie bijlage) -tot 31/1/2018.

Zijn aanvraag tot samenwonen werd gedaan toen verzoeker legaal verbleef -zoals voorgeschreven in art 10 van de Vreemdelingenwet. Maar door het uitstel en afwachten was zijn visum niet meer geldig.

De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij totaal geen rekening hield met verzoeker gezinsleven met zijn dochters, die net zoals de moeder legaal in België verblijft. Het onderzoek van verwerende partij gebeurde uiterst onzorgvuldig. Verwerende partij zag het feit dat verzoeker 2 dochters heeft in België, en hiermee samen met zijn partner een gezin vormt, totaal over het hoofd. Illustratief hiervoor is het feit dat verwerende partij in de bestreden beslissing met geen woord rept over verzoekers dochter. Zij schendt hierdoor duidelijk de zorgvuldigheidsplicht. Verwerende partij had rekening moeten houden met het gezinsleven van verzoeker met zijn dochter. Voorts is het belangrijk om op te merken dat er ernstige hinderpalen bestaan voor het voortzetten van het gezinsleven indien verzoeker het grondgebied zal moeten verlaten. Verzoekers' partner en hun dochters beschikken over een verblijfsrecht van onbepaalde duur, en men kan niet redelijkerwijze verwachten van hen dat ze deze verworven rechten opgeven om mee te verhuizen met verzoekster. We kunnen dus het volgende concluderen. In casu is er prima facie een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, en was verwerende partij hiervan op de hoogte. De bestreden beslissing zorgt ervoor dat dit gezinsleven totaal verscheurd wordt, en dat verzoeker voor langere tijd zijn dochters en partner niet meer kan zien. De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, door geen rekening te houden met verzoeksters' gezinsleven met haar dochter en partner. Daarnaast heeft verwerende partij ook niet voldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind zoals vereist door artikel 74/13 Vw. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land". Verwerende partij dient volgens artikel 74/11 Vw. overigens niet aan te tonen dat ze op de hoogte is van de specifieke omstandigheden, ze dient er rekening mee te houden, (zie RvV, nr. 98 002 van 27 februari 2013). Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met alle relevante omstandigheden eigen aan de zaak waarvan ze kennis had. Nergens wordt melding gemaakt van verzoekers dochter, waarmee zij een gezinsleven onderhoudt. Dit vormt een uiterst relevant element, waarvan verzoekers mocht uitgaan dat verwerende partij deze in rekening zou brengen bij het nemen van haar beslissing. Door dit niet te doen, en door geen rekening te houden met het hoger belang van verzoekers' kind bij het nemen van de bestreden beslissing, schendt verwerende partij artikel 74/13 Vw. Tot slot werd ook de motiveringsplicht geschonden: "De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het

administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen).

Ten overvloede stelt verzoeker dat volgens art 12 bis §7 vw : In het kader van het onderzoek Er van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

werd duidelijk geen rekening gehouden met het hoger belang van de 2 mjnc|erjarige kinderen van verzoeker.

De verzoekende partij wijst er op dat hij niet werd gehoord door de verwerende partij. Hij stipt aan dat indien hij gehoord zou zijn geweest zij er de verwerende partij op had kunnen wijzen dat de bestreden beslissing een onderbreking in zijn gezinsleven met zijn partner zou betekenen.. Hij meent dat indien hij zou zijn gehoord, zulks mogelijks tot een andere beslissing had kunnen leiden. Ter zake verwijst hij naar verschillende arresten van de Raad, waarbij de Raad zich uitspreekt over een schending van artikel 41 van het handvest juncto de hoorplicht. .Verzoekende partij verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijt verzoeker aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met de situatie van verzoeker.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretarisvoorn Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoorden.

Verzoeker meent dat in casu een onderzoek naar zijn feitelijke situatie volledig afwezig is. De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing.

Dat er geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoeker en zijn levenspartner wordt veroorzaakt door het feit dat verzoeker voor onbepaalde tijd het land dient te verlaten en zo van zijn levenspartner wordt gescheiden en het door de Dienst Vreemdelingenzaken nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van deze beslissing zijn zeer ernstig voor hem.

Het staat buiten kijf dat de tegenpartij de draagkrachtvereiste miskent door het verblijfsrecht van verzoeker te ontkennen met een beslissing die slechts erg summier gemotiveerd is, terwijl de gevolgen van deze beslissing voor verzoeker erg ingrijpend zijn en moeilijk onderschat kunnen worden.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretarisvoorn Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoorden.”

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet.

Het middel luidt als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven. Artikel 22 van de Grondwet omvat eveneens het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Daar verzoeker vader is van 2 minderjarige kinderen van mevr C.P. (...) die gemachtigd zijn in België te verblijven en dat hij de artikelen kan invoeren. Er kan slechts een uitzondering gemaakt worden op het recht op gezinsbeleving wanneer dit in een democratische samenleving noodzakelijk is.

Aan het bestaan van een gezinsleven, of aan de hechtheid hiervan kan niet getwijfeld worden. Verzoeker woont effectief samen met zijn partner en hun kinderen, en voedt deze kinderen samen met zijn partner op. Er bestaat geen hechtere band dan deze tussen een ouder en een (jonger) kind. Verwerende partij was op de hoogte van dit gezinsleven, of diende dit toch alleszins te zijn.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er zijn echter gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten., zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het gegeven dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 E.V.R.M. en artikel 3.1. van het vierde protocol van het E.V.R.M.

De ingeroepen bepalingen verhinderen bijgevolg dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf indient bij de betrokken Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verder stelt verzoeker dat het voor haar niet mogelijk is om een gezinsleven te hebben in een ander land dan België, nl. Zijn partner hier woont, heeft zijn kinderen en werkt.

Conform de rechtspraak van het EHRM dienen nationale overheden bij het maken van een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM terdege rekening te houden met dergelijke "specifieke omstandigheden eigen aan de zaak" en is de bestreden beslissing op dat vlak behept met een onzorgvuldigheid (RvV 22 februari 2018, nr. 200 119)."

2.2. De verwerende partij geeft in haar nota slechts een overzicht van de feiten van het dossier en gaat niet in op de door de verzoekende partij geformuleerde middelen.

2.2.3. Gelet op de onderlinge samenhang tussen beide middelen acht de Raad het passend deze samen te bespreken.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag voor een toelating tot verblijf verwijst naar de juridische grondslag, namelijk de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij weet dat de beslissing is genomen in toepassing van deze bepalingen. Ook de feitelijke overwegingen zijn weergegeven. De bestreden beslissing verduidelijkt dat de aanvraag voor een toelating tot verblijf in toepassing van genoemde bepalingen niet in overweging wordt genomen nu de verzoekende partij niet alle documenten, bedoeld in de artikelen 10, §§1 tot 3 en 12bis, §1 en §3 van de vreemdelingenwet, overlegt aan de gemeente, meer bepaald toont zij niet aan in het bezit te zijn van de nodige binnenkomstdocumenten.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte

motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Artikel 10, §§ 1 tot 3 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit;

2° de vreemdeling die de door het Wetboek van de Belgische nationaliteit voorziene voorwaarden om de Belgische nationaliteit te herkrijgen vervult, zonder dat vereist is dat hij zijn hoofdverblijfplaats al sedert minstens twaalf maanden in België heeft, noch dat hij een verklaring met het oog op het herkrijgen van de Belgische nationaliteit moet doen;

3° de vrouw die de Belgische nationaliteit verloren heeft door haar huwelijk of ingevolge het verwerven van een vreemde nationaliteit door haar echtgenoot;

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten.

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand

aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. (2)

De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij, vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk, reeds ten minste een jaar samengewoond hebben;

6° het alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar, van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen, of van zijn echtgenoot of van zijn partner zoals bedoeld in punt 4° of 5°, voorzover het kind een attest overlegt dat uitgaat van een door de Belgische diplomatieke of consulaire post erkende arts dat aantoonde dat het omwille van zijn handicap niet in zijn eigen behoeften kan voorzien. Die voorwaarde met betrekking tot de aard van het verblijf is niet van toepassing indien het een alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten;

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Het eerste lid, 4°, is niet van toepassing op de echtgenoot van een polygame vreemdeling, indien een andere echtgenoot van die persoon reeds in het Rijk verblijft.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap, dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als gelijkwaardig met een huwelijk in België.

De bepalingen met betrekking tot de kinderen zijn van toepassing, tenzij een internationaal verdrag, dat België bindt, meer voordelige bepalingen bevat.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

[De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.](3)

[Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de

hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.](4)

De minister of zijn gemachtigde kan, door middel van een met redenen omklede beslissing, echter eisen dat de in het tweede, derde en vierde lid bedoelde documenten worden overgelegd indien de gezinshereniging mogelijk is in een ander land, waarmee de vreemdeling die vervoegd wordt of diens familielid een bijzondere band heeft, waarbij rekening gehouden wordt met de feitelijke omstandigheden, de aan de gezinshereniging gestelde voorwaarden in dat ander land en de mate waarin de betrokken vreemdelingen deze voorwaarden kunnen vervullen.

Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

§ 3

[Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 11, § 2, kan een vreemdeling die met toepassing van § 1, eerste lid, 4° of 5°, toegelaten werd tot een verblijf in de hoedanigheid van echtgenoot of ongehuwde partner, zich slechts beroepen op het recht om zich te laten vervoegen op basis van een huwelijk of een geregistreerd partnerschap indien hij kan bewijzen dat hij gedurende twee jaar regelmatig in het Rijk heeft verbleven.](5)

Artikel 12bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.”

Artikel 12, bis §3 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 3

In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2, eerste lid, werden geleverd, in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van de aanvraag. Het gemeentebestuur brengt de minister of zijn gemachtigde op de hoogte van de aanvraag en levert hem onmiddellijk een kopie ervan.

Samenlezing van deze bepalingen leert dat de verzoekende partij, die met een visum kort verblijf naar België komt op 30 juni 2017 en een aanvraag op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet indient in functie van haar in België verblijvende Angolese partner met wie zij wettelijk samenwoont sinds de dag waarop zij de aanvraag indient, haar aanvraag kan indienen bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats in België op voorwaarde dat zij op dat ogenblik nog gemachtigd is tot verblijf.

In voorliggende zaak is echter niet betwist dat het visum kort verblijf op het ogenblik van het indienen van de aanvraag voor een toelating tot verblijf op 31 augustus 2018 reeds is verstreken en de

verwerende partij de aanvraag niet in overweging kon nemen nu de verzoekende partij niet over de nodige binnenkomstdocumenten beschikt.

Gelet op de verwijzing in de bestreden beslissing naar de toepasselijke rechtsregels en de motivering dat zij niet over de nodige binnenkomstdocumenten beschikt, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij onmogelijk kon weten waarom de documenten die zij voorlegde onvoldoende zijn en dat de bestreden beslissing aldus niet formeel is gemotiveerd. Dit klemt des te meer nu uit de uiteenzetting in het verzoekschrift duidelijk blijkt dat de verwerende partij begrijpt waarom haar aanvraag voor een toelating tot verblijf niet in overweging werd genomen. Zij wijst er zelf op dat door het uitstel van de registratie van de wettelijke samenwoning haar visum uiteindelijk, op het ogenblik dat werd overgegaan tot de registratie van de wettelijke samenwoning en het moment waarop zij de aanvraag indiende, verstreken was. Zij geeft aan dat op het ogenblik van de aanvraag tot wettelijke samenwoning op 30 augustus 2017 het op 30 juni 2017 afgeleverde visum kort verblijf inderdaad nog geldig was, maar dat dit door het uitstel en afwachten uiteindelijk niet meer geldig was bij het indienen van de aanvraag die tot de bestreden beslissing heeft geleid. Het feit dat op de bestreden beslissing bij voetnoot 3 staat aangegeven dat de verwerende partij dient *“de ontbrekende documenten (te) vermelden”*, doet aan het voorgaande geen afbreuk, waarbij kan worden opgemerkt dat de verwerende partij overigens wel degelijk verduidelijkt dat de verzoekende partij specifiek naliet de nodige binnenkomstdocumenten voor te leggen.

De verzoekende partij maakt gelet op het voorgaande niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad herhaalt dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij een beroep heeft ingediend tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder rolnummer RvV 210 556. De Raad heeft dit beroep op 29 maart 2018 bij arrest nr. 201 870 verworpen. De in het kader van huidig beroep aangevochten bestreden beslissing betreft de beslissing tot niet in-overwegingname van de aanvraag van 31 januari 2018 voor een toelating tot verblijf. De verzoekende partij lijkt er verkeerdelijk van uit te gaan dat de in casu bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten, doch dit is geenszins het geval: de verwerende partij neemt de aanvraag voor een toelating tot verblijf niet in overweging omdat de verzoekende partij niet in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten, hetgeen de verzoekende partij met haar betoog allerminst betwist.

De onderdelen van het betoog die gericht zijn tegen een bevel om het grondgebied te verlaten zijn gelet op het voorgaande niet dienstig. Zo luidt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De schending van deze bepaling kan bij gebrek aan een beslissing tot verwijdering dan ook niet dienstig worden aangevoerd. De verzoekende partij toont niet aan waaruit zij verder zou afleiden dat wanneer een gemeente een aanvraag voor een toelating tot verblijf niet in overweging neemt, in de bestreden beslissing zou moeten worden gemotiveerd omtrent het gezinsleven van de verzoekende partij.

Evenmin houdt de bestreden beslissing in dat de verzoekende partij voor lange tijd van haar partner en kinderen wordt gescheiden en dat het gezinsleven “*totaal verscheurd*” wordt.

Daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en dus de vraag rijst of een schending van artikel 8 van het EVRM dienstig kan worden aangevoerd, wijst de Raad met betrekking tot de aangevoerde schending van deze bepaling op het volgende:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Zelfs als wordt aangenomen dat de verwerende partij het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij, haar partner en hun minderjarige kinderen en zij dient te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9

oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Zelfs als wordt aangenomen dat de verzoekende partij het grondgebied van het Rijk dient te verlaten, toont zij geen hinderpalen aan die zich verzetten tegen het verderzetten van haar gezinsleven elders. Zij toont niet met concrete elementen aan dat haar partner en kinderen haar niet zouden kunnen vergezellen naar Angola en beperkt zich tot de loutere bewering dat zij hier wonen, dat zij de kinderen samen met haar partner opvoedt en dat haar partner hier werkt. Zelfs als de verzoekende partij tijdelijk het land verlaat heeft zij de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit

dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De verzoekende partij weerlegt dit niet met concrete elementen. Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere elementen aan.

De verzoekende partij toont verder niet aan waarom zij de mening is toegedaan dat de bestreden beslissing door de verwerende partij werd gegeven uit hoofde van een gebonden bevoegdheid. De Raad herhaalt verder dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet, dat eveneens het privé- en gezinsleven beschermd, wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en stelt dat de verwerende partij rekening volgens deze bepaling rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het dossier, kan de Raad slechts opmerken dat de verwijzing naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet niet dienstig is nu dit artikel betrekking heeft op inreisverboden, terwijl de bestreden beslissing een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf betreft en geen inreisverbod inhoudt. Dit onderdeel van het betoog is niet dienstig.

Verder toont de verzoekende partij niet aan waarom de bestreden beslissing, in strijd met artikel 12bis, §7 van de vreemdelingenwet, genomen zou zijn in strijd met het hoger belang van de kinderen van de verzoekende partij. De verwerende partij nam de aanvraag voor een toelating tot verblijf niet in overweging omdat de verzoekende partij niet aantoonde in het bezit te zijn van de nodige binnenkomstdocumenten.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 12bis, §7 en 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Over de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, en het erin vervatte hoorrecht, blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, wanneer de gevoerde procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Het vervullen van de hoorplicht kan maar zin hebben voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81 126).

Verzoekende partij beperkt zich op dit punt tot de stelling dat zij, indien zij was gehoord, de verwerende partij erop had kunnen wijzen dat de bestreden beslissing een onderbreking in haar gezinsleven met haar partner zou betekenen. Zoals hoger besproken betreft de bestreden beslissing echter louter de niet inoverwegingname van een toelating tot verblijf omdat de verzoekende partij niet aantoonde over de nodige binnenkomstdocumenten te beschikken, hetgeen geenszins betekent dat er sprake hoeft te zijn van een onderbreking van het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner. Niets staat de verzoekende partij in de weg om op basis van de nodige documenten een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. Indien dit zou betekenen dat zij het land tijdelijk dient te verlaten om vanuit het buitenland een visum aan te vragen om regelmatig naar België af te reizen, toont zij niet aan dat haar partner haar niet zou kunnen vergezellen, of dat een tijdelijke scheiding problematisch is. Bovendien kan worden opgemerkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de partner van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing anders zou zijn geweest moest zij zijn gehoord. Daarenboven toont zij niet aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn

geweest alle elementen die zij nuttig achtte in het kader van haar aanvraag voor een toelating tot verblijf aan de verwerende partij ter kennis te brengen.

Een schending van de hooplicht en van artikel 41 van het Handvest blijkt niet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is niet het geval.

Waar de verzoekende partij tenslotte de schending aanvoert van “*de omzendbrief van 17 september 2013*”, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat deze omzendbrief wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69§1,4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de aangevoerde schending niet wordt toegelicht is onontvankelijk.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU